

Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ ἀβρότονον (artemisia abrotanum), βότανον τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), πιθανῶς τὸ «θῆλυ ἀβρότονον» τοῦ Διοσκορ. (3,26). Ἰδ. ΘΧελδράχ 49 καὶ ΠΓεννάδ. 165. Πβ. ἀγριαψιθιά, ἀψιθιά. [**]

ἀβρούλιστος ἐπίθ. Πόντ.(Τραπ.) ἀβρούλιγος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ φλογῶν, ἀφλεκτος: Ἀβρούλι-
σια εἶν' τὰ ξύλα.

ἀβρουχνίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουχνιάζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἐβρου-
χνίασα.

Ὁ μὴ εὐρωτιῶν, ὁ μὴ μουχλιασμένος: Ψωμὶν ἀβρου-
χνίαστον.

ἀβροχιά ἢ, Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.—Λεξ. Περιδ. ἀβροχιά Τήν. κ.ά.
ἀναβροχιά Αἴγιν. Δαρδαν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ. Παξ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Σύμ. Σῦρ. Τήν.
κ.ά.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀναβροχιά Τσακων. ἀναβρου-
χιά Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.) κ.ά. ἀναβροχιά Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ.
(Ἀκαρναν.) ἀναβροχιά Σῦρ. ἀναβροχιά Μεγίστ. ἀνα-
βροχιά Πόντ. (Τραπ.) ἀναβροχιά Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνε-
βροχιά Ἡπ. Πάρ. Σίφν. κ.ά. ἀνεβροχιά Α. Ρουμελ.
(Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Κυδων. κ.ά. ἀνεβροχιά Δαρδαν. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.) ἀνεβροχιά Νάξ. (Ἀτύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀβροχία. Τὸ ἀβροχιά καὶ παρὰ Σομ.
Περὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνε- ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.
Τὸ ἀναβροχιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐβροχία, τὸ δὲ
ἀναβροχιά καὶ ἀναβροχιά κατὰ τὸ βροχιά καὶ βροχιά
(ἰδ. βροχιά).

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία, ξηρασία ἐνθ' ἀν.: Ἀνα-
βροχιά μᾶς πλάκωσε Σαρεκκλ. Καμὸ καὶ ξεραῖλα ἔχει ἢ ἦς μὲ
τὴν ἀνομβροχιά (ἢ ἦς=ἢ γῆ) Ἀτύρανθ. Τὰ καλαμπόκια δὲν
ἔχ' ἄνθ' ἀπ' τ' ἀναβροχιά Κόνιτς. || Παροιμ. Ἔσ' τὴν ἀνα-
βροχιά καλὸ ἄνθ' καὶ τὸ χαλάζι (καθ' ἑτέραν παραλλαγήν
'ς τὴν ἀβροχιά κτλ. Ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ
ἀρκοῦμεθα εἰς τὸ ὀλίγον καὶ πενιχρὸν (Πβ. ἄβροχος (I) 3)
πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀνεβροχιά καὶ Ἀλεβροχιά καὶ ὡς
τοπων. Σίφν.

ἀβρόχια τά, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπίθ. ἀβρόχι παρὰ τὸ ἄβροχος.
Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Οἱ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας σπειρόμενοι δημητριακοὶ
καρποί: Ἐχομε σπαρμένα ἀβρόχια.

ἀβροχίλα ἢ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἀβροχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.
Πβ. ξεραῖλα.

Ἐλλειψις βροχίης, ἀνομβρία: Ἡ βροχιά στέφει ἀπὸ
τὴν ἀβροχίλα. Τὴν ἀβροχίλα φέτο, ξεράθησαν τὰ γεννήματα!
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβροχιά.

ἄβροχος ἐπίθ. (I) Ἀθῆν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάρπ.
Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ.
Λακων. Μάν. Μεσσ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά.
—ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 104 Λεξ. Περιδ. ἄβροχους Ἡπ.
Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄβροχος Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ.
Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Ἀχαΐα Βασαρ. Γορτυν. Λακων.
Μάν. Σουδεν. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Χαλδ. κ.ά.)
Σῦρ. κ.ά. ἄβροχους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ.)
Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβροχο Τσακων.
ἄβροχος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάβροχος Ρόδ.
Σύμ. ἀνάβροχος Θήρ. ἀνάβροχος Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβροχος. Περὶ τῶν τύπ. ἐκ τοῦ ἀνα-
ἀνε- ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἄβροχος κατ' ἀναλογίαν ἐπί-
δρασιν τοῦ βροχιά, τὸ δὲ ἄβροχος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
ἀορ. ἐβροχιά.

1) Παθ. ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς ἢ ὁ μὴ βρε-
χόμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θράκ. (Διδυμότ.) Κάρπ. Κέρκ.
Κρήτ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Σουδεν.)
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Σῦρ. Τσακων. κ.ά.—ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἀβροχο
ἴπουμενε τὸ ψωμί Κρήτ. Παξιμάδι ἀνάβροχο Ρόδ. Ἐβροξε,
ἅμα ἐγὼ ἄβροχος εἶμαι (ἅμα=ἀλλά) Ὀφ. Ἀβροχα εἶν' τὰ
λώματα (τὰ ἐνδύματα) Κοτύωρ. Ἀβροχα τὰ σπαρμένα δὲ
γεωργεῖον (δὲν εὐδοκιμοῦν) Κάρπ. Καρφι ἄβροχον (τὸ μὴ
βυθισθὲν εἰς ὕδωρ ἐν καταστάσει πυρακτώσεως πρὸς
χρῆσιν εἰς μαγικούς καταδέσμονες. Πβ. Λαογρ. 8 (1921/5)
340) Διδυμότ. Ἀβροχη βοσκή (νομὴ φθινοπωρινὴ τρωγο-
μένη ὑπὸ τῶν ζώων πρὶν βραχῆ ὑπὸ βροχίης) Μάν.
Τὰ χωράφια εἶναι ἄβροχα φέτος, δὲν ἐκάναν γέννημα (δὲν ἐπο-
τίστησαν ὑπὸ βροχίης) Σουδεν. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐπίθ. ἐπὶ
ἐδάφους μὴ ποτισθέντος ὑπὸ βροχίης ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ.
Ἐλέν. 1484 «ἄβροχα πεδία». Ἀβροχον σταφύλ' κάτ' καλὸ
κρασί Ἰωάνν. || Ἄσμ.

Κλάψετε, μάτια μ', κλάψετε, νὰ σύρετε ποτάμι,
νὰ γένη λίμνη καὶ γιὰλός, νὰ πάη 'ς τὸν κάτω κόσμο,
νὰ βρέχονται οἱ ἄβροχοι, νὰ πιθῶν οἱ διψασμένοι

(ἄβροχοι καλοῦνται οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ Ἄδῃ ὡς διψῶν-
τες) Ἡπ. — Ποίημα.

Κ' ἦρθα νὰ πάρω ἀπ' τὸ δέντρο, νὰ κόψω ἀπ' τὸ λουλούδι
καὶ νὰ τὰ πάω 'ς τὴν ἄβροχη, 'ς τὴν ρημασμένη χώρα,
ποῦ πείνασε γὰ πρᾶσινο καὶ δίψασε γὰ δροσός

(ἄβροχη χώρα εἶναι ὁ Ἄδης) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών.
ἄβροχος 1. β) Ἀπλυτος Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σιντόνια ἄβροχα Ἡπ. Παννὶ ἄβροχο Παξ.
|| Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς φεύγοντος: Φρ. Τὰ παίρνει
ἄβροχα (φεύγει δρομαίως) Κέρκ. (Συνών. φρ. τὰ παίρνει
νὰ πλυμένα κὶ ἄπλυτα). Ἐφ' ἡμῶν ἄβροχους (ἐτράπη
εἰς φυγήν) Αἰτωλ. Ἡρθι-πῆγι ἄβροχους (πνευστιῶν, χωρὶς
νὰ σταθῆ που) αὐτόθ. 2) Μεταφ. ἀβάπτιστος Παξ.:
Ἐχουνε τὸ παιδί ἄβροχο ἀκόμα, θέλουνε καὶ νὰ τὸ βρέξουνε.
Συνών. ἄβροχος 2. 3) Ἐνεργ. ὁ ἀνευ βροχίης, ὁ μὴ
ἔχων βροχίην, ὁ μὴ βρέχων, ἐπὶ καιροῦ, νέφους, ὥρων τοῦ
ἔτους κτλ. Ἀθῆν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Χαλκ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ.
(Αἰν.) Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀχαΐα
Βασαρ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ. Πάτρ. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ.ά.: Ὁ Μάρτις πέρασε ἄβροχος
Λακων. Τὸ καλοκαίρι πῆγε ἄβροχο Βασαρ. Ἀβροχους χ' μῶνας
Αἰτωλ. Ἀβροχους πέρασι οὐ κερὸς φέτου αὐτόθ. Καιρὸς ἀνά-
βροχος Σύμ. Νοτιὰ ἀνάβροχη αὐτόθ. || Γνωμ.

Τῆ Γέννησι τὴν ἄβροχη, τὰ Φῶτα χιονισμένα
καὶ τὴ Λαμπρὴ βροχούμενη, τὰ πάντα 'φτυχισμένα

